

ת"פ 57889/09/11 - מדינת ישראל נגד אל חי עמרם אביקזר

בית משפט השלום ברחובות

26 מרץ 2014

ת"פ 57889-09-11 מדינת ישראל נ' אביקזר

בפני כב' השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אל חי עמרם אביקזר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אירנה מיכלזון

ב"כ הנאשם עו"ד שלם

הנאשם בעצמו

הכרעת - דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; ונהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

על פי כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היה הנאשם משוחרר בתנאים מגבילים בהחלטה שניתנה בתיק מ"ת 24941-06-11 ביום 18.8.2011, לפיה על הנאשם היה להיות במעצר בית ברחוב חשוון 24 בעיר מודיעין, בין השעות 21:00 עד השעה 7:00. כן נאסר עליו איסור מוחלט לנהוג ברכב ו/או לשבת בכסא הנהג גם אם הרכב אינו מונע.

כן נפסל בתקופה הרלוונטית רישיון הנהיגה של הנאשם במסגרת הליך פל 54/08 בבית משפט לתעבורה בצפת.

עוד יוחס לנאשם בכתב האישום, כי בתאריך 27.9.2011, בשעה 20:10 או בסמוך לכך, בחנות "בונדר חשמל" בעיר רמת גן (להלן: "המקום"), הבחין השוטר אלמוג בן חמו בנאשם נכנס למקום (להלן: "אלמוג"). משהבחין אלמוג בנאשם, יצא אחריו מהמקום, והבחין בנאשם נכנס לרכב מונית (להלן: "הרכב") ומתחיל בנסיעה, בניגוד להוראת הפסילה. אלמוג סימן לנאשם לעצור את רכבו, תוך שהוא מזדהה בפניו באמצעות תעודת מינוי משטרתית. בהמשך, ביקש אלמוג מהנאשם לכבות את רכבו ולמסור לידיו מסמכים מזהים ורישיון נהיגה. הנאשם יצא מרכבו ואמר לאלמוג

עמוד 1

שאיננו חייב להציג תעודות בפניו. בשלב זה הודיע אלמוג לנאשם כי הוא מעוכב, ובתגובה סגר הנאשם את דלת הרכב, דחף את אלמוג והחל להימלט לכיוון של "מגדלי בסר" ברמת גן.

2. לטענת הנאשם הגיע במועד האירוע למקום במונית אקראית, נכנס לחנות למספר דקות, ולאחר מכן נכנס למונית שבבעלותו, שהובאה על ידי אדם אחר למקום, וישב בכסא שליד הנהג. הוא לא ראה במקום את אלמוג, לא היה איתו במגע כלשהו, והוא לא נמלט ממנו.

הסנגור בסיכומיו טען עוד, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות שנעשו כלפי שוטרים המיוחסות לו בכתב האישום, שכן עיכובו של הנאשם על ידי אלמוג לא היה חוקי, בשל כך שלא היה לאלמוג חשד סביר כי הנאשם ביצע עבירה או עומד לבצע עבירה בטרם עיכב אותו, וכן בשל כך שאלמוג לא מילא אחר חובת הזיהוי המוטלת עליו, ועל כן הנאשם לא יכול היה לדעת כי מדובר בשוטר, ומשכך מדובר במעצר שאיננו חוקי.

עוד טען הסנגור, כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של הפרת ההוראה החוקית, בשל הסייג של זוטי דברים הקבוע בסעיף 34ז לחוק העונשין.

הסנגור הוסיף וטען כי עומדת לנאשם הגנה מן הצדק משום שתיק זה נחקר במשטרת מודיעין, בה נחקר הנאשם בתיק אחר על ידי אותם חוקרים, למרות שהאירוע אירע ברמת גן, דבר שהביא לזיהום חקירתו, וכי התנהלות השוטרים והחוקרים פגעה פגיעה אנושה בזכויותיו של הנאשם.

ראיות התביעה

3. אלמוג בן חמו העיד כי הוא משמש כתובע פלילי בשלוחת תביעות ברמלה כשלוש שנים. את הנאשם ראה לראשונה במסגרת דיונים בתיק אחר של הנאשם, שהתנהלו בבית משפט השלום ברמלה.

ביום 27.9.2011 בסביבות השעה 20:00-21:00, היה אלמוג ליד חנות מוצרי החשמל ביחד עם אשתו והמתין למוביל. הוא הבחין בנאשם נכנס לחנות במהירות, מביט לעברו ולאחר שככל הנראה "קלט אותו", יצא בחזרה מהחנות לעבר היציאה, פנה לחלק השמאלי של החניה, ונכנס למונית שחנתה בסמוך, מהחלק האחורי שלה. אלמוג ציין כי היה בקשר עין בכל העת עם הנאשם והגיע לרכב מהחלק הקדמי שלו. בזמן זה החל הנאשם לנהוג ברכב מספר ס"מ. אלמוג הורה לנאשם לעצור את הרכב, ניגש לדלת הנהג, הציג לו תעודת שוטר, הזדהה כאיש משטרה, וביקש ממנו להציג בפניו רישיון או תעודה מזהה ושיכבה את הרכב. הנאשם הביט בו ואמר לו שהוא איננו צריך לתת לו תעודות ורישיונות, וגמגם משהו בדומה ל-"אתה לא שוטר".

אלמוג ציין כי הוא מכיר את הנאשם היטב, כי הנאשם מכיר אותו, וכי הוא היה עם מדי משפט באותו יום. הנאשם כיבה את הרכב, יצא מהרכב והוא הודיע לו שהוא מעוכב. הנאשם סגר את הדלת, דחף אותו, ונמלט בכיוון החלק האחורי של הרכב לכיוון מגדלי בסר. הוא רדף אחריו מספר מטרים אולם הנאשם הצליח להימלט. אלמוג יצר קשר עם תחנת משטרה מקומית ששלחה ניידת משטרה למקום. המונית נשארה במקום ואלמוג ביקש שיגררו אותה.

אלמוג הסביר כי הודיע לנאשם שהוא מעוכב משום שהכיר את הנאשם מהליך אחר, ובמסגרת אותו הליך, שוחרר הנאשם בתנאים מגבילים, הכוללים הגבלות מבחינת השעות בהן הוא יכול היה לצאת מביתו או מבחינת הצורך בפיקוח, וכן נאסר עליו לשבת במושב רכב, או משהו בדומה ומכל מקום נאסר עליו לנהוג. לדבריו, כאשר ראה את הנאשם בחנות, זכר את שמו, זכר כי הוא מצוי בתנאים מגבילים ואולם לא זכר בדיוק את הפרטים, ועל כן רצה לעכב אותו על מנת לבדוק זאת. עם זאת הדגיש, כי על אף שלא זכר את כל התנאים במדויק, זכר בוודאות כי נאסר על הנאשם לנהוג במסגרת התנאים.

בחקירה נגדית השיב אלמוג כי במסגרת עבודתו הוא מטפל במאות תיקים. לשאלת הסנגור אם הוא זוכר לגבי כל נאשם את התנאים בהם שוחרר, השיב אלמוג ככלל בחיוב, וציין כי הוא בעל "זיכרון צילומי מצוין". עם זאת אמר כי הוא לא יזכור את הפרטים לגבי כל הנאשמים שהוא יפגוש, אולם את הנאשם הוא זוכר בוודאות. הוא הסביר כי הוא זוכר את הנאשם משום שהדין בעניינו היה "מאד מאד ארוך" והוא מסר פרטים רבים אודות הדין שהתקיים בעניינו ואודות הנאשם. אלמוג הדגיש כי הסנגור יכול לשאול אותו גם על תיקים אחרים והוא ימסור את הפרטים.

אלמוג השיב לסנגור כי הוא מסתובב באופן קבוע עם תעודת שוטר, כי הוא מוגדר כשוטר ואם הוא נחשף לאירוע הוא אמור להגיב כשוטר.

עוד השיב כי הוא הציג לנאשם את התעודה למול פניו, כאשר הנאשם יושב ברכב ואילו הוא עומד מחוץ לחלון, וכי הנאשם זיהה אותו בוודאות, ואת זאת הוא יודע משום שראה את הנאשם מביט בו כשנכנס לחנות והוא יצא לאחר מספר שניות עד חצי דקה, דבר שאיננו מתיישב עם הזמן שנדרש להיכנס לחנות ככלל.

אלמוג הסביר כי התיק נחקר ביחידת מודיעין משום שהנאשם מתגורר במודיעין, כתובת מעצר הבית שלו במודיעין, ומשם היה אמור לצאת עם תנאים מגבילים ואף התיק המקורי שבנינו ניתנו התנאים שייך ליחידת מודיעין (עמ' 16, שורות 9-11).

4. סהר נינו העיד כי שימש כראש משמרת סיור בתחנת מודיעין בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. מזכר שכתב הוגש כתחליף חקירה ראשית (ת/1).

במזכר כתב סהר, כי במהלך המשמרת דווח לו כי יש לאתר חשוד בשם אל חי אביקזר. כאשר הגיע עם השוטרת לירון כהן בשעה 22:00, לבית בו היה אמור היה הנאשם לשהות, דפקו על דלת הבית מספר פעמים, במשך דקות ארוכות, אך לא היה מענה. בהסתכלות על הבית מבחוץ, נראה היה כי ישנה תנועה של אדם בבית והאורות דלקו. בשעה 23:50 הגיע צוות נוסף למקום וכן צוות כיבוי אש, ושוב דפקו על הדלת בחוזקה מספר פעמים, וגם הפעם לא היה מענה. כאשר צוות הכיבוי הצמיד את מכשיר הפריצה לדלת, היא נפתחה על ידי הנאשם. הנאשם שאל מדוע הם מחפשים אותו, ולאחר מכן שאל אם זה בשל האירוע עם המונית בבוקר. סהר ציין כי הנאשם נראה לחוץ ולא מרוכז. הוא נעצר על ידי השוטר שלומי אלירן והועבר לתחנה.

5. לירון כהן העידה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הייתה שוטרת סיור בתחנת מודיעין. אף המזכר אותו כתבה הוגש כתחליף חקירה ראשית (ת/2).

לירון אף היא כתבה במזכר, כי כאשר הגיעו לדירה בה אמור היה הנאשם לשהות, דפקו בדלת, וצלצלו בפעמון מספר פעמים, אולם לא היה מענה. ראש המשמרת החליט להציב תצפית במקום. כעבור זמן מה, בשעה 23:50, נדרשה לירון להגיע בשנית למקום כאשר כבר היה במקום צוות כיבוי אש לצורך פריצה לדירה. כאשר הונחו כלי העבודה של צוות כיבוי אש על הדלת, נפתחה הדלת על ידי הנאשם, אשר טען כי קם משינה ואיננו יודע במה מדובר. בעת שנערך עליו חיפוש אמר הנאשם "מה זה לגבי מה שהיה איתי במונית בת"א זה קשור לזה?".

6. השוטר צחי שגב, חוקר במשטרת מודיעין, העיד כי גבה את הודעת הנאשם. לדבריו, הדברים הרשומים בהודעה הם הדברים שמסר לו הנאשם מפיו. כן ציין כי לכל חשוד שהוא חוקר ניתנת האפשרות לקרוא את הדברים שנרשמו, להוסיף פרטים ולבקש לתקן. עם זאת החשוד סירב לחתום על ההודעה.

צחי מסר עוד, כי במועד גביית ההודעה, לבקשתו של הנאשם, בירר דרך מודיעין 144 את מספר הטלפון של הסנגור של

הנאשם ולא היה מענה, ולאחר מכן התקשר לסנגוריה הציבורית, אולם השעה הייתה לאחר 24:00, לקראת 01:00 ואף שם לא היה מענה. על כן השאיר הודעה. על פי הנחיותיהם, לאחר שמוצו כל האפשרויות בעניין זה, יש להתחיל בחקירה.

לשאלת הסנגור השיב שהנאשם נחקר בלילה ולא המתינו לבוקר, משום שהם ראו במעשיו אירוע חמור שכן מדובר בתקיפה של תובע, בנהיגה ללא רישיון, וכן נוכח אירועים קודמים שהיו עם הנאשם בעבר.

צחי הדגיש, שעל אף אירועי העבר, לא היה טעון במהלך החקירה, אלא נהג במקצועיות. כן ציין כי איננו זוכר אם שלומי אליהו ושוטרת נוספת נכנסו לחדר במהלך החקירה, והשיב לסנגור, לשאלתו אם שוטרים אלה הקניטו אותו במהלך החקירה, כי איננו "זוכר דבר כזה" (עמ' 28, שורה 8).

צחי שלל את טענת הנאשם כי הוא סירב לחתום משום שצחי סירב לערוך בהודעה שלו תיקונים ולהוסיף תוספות שהוא ביקש להוסיף. הוא הבהיר כי ניתן להוסיף דבר מה להודעה, אולם הוא לא מתקן או מוחק אלא רושם הערה על תשובה מסוימת, ככל שהנאשם מבקש לתקן אותה. כן ציין כי אם הנאשם היה מבקש להוסיף דבר מה, היה מאפשר לו לעשות כן.

7. שלומי אליהו, אשר היה במועד הרלוונטי ראש משמרת סיור בתחנת מודיעין, העיד כי במועד האירוע נמסר לו שמחפשים את הנאשם, כי שוטרים שהגיעו למקום לא מצאו אותו וכי חוקר התקשר אליו ולא היה מענה. בנסיבות אלה, הוא החליט להציב תצפית במקום כדי לבדוק אם הנאשם יצא למרפסת, או אם ייראו תנועות בתוך הדירה. בהמשך התקשר אליו חוקר ואמר לו שהוא דיבר עם הנאשם וכי הנאשם בבית. בדו"ח פעולה שהוגש באמצעותו (ת/7), ציין כי לאחר שאמר לו החוקר כי הנאשם בבית, הגיע לביתו בשעה 23:30 לערך ולאחר דקות ארוכות של דפיקה בדלת, צלצול בדלת וקריאה בשמו של הנאשם שיפתח את הדלת, ולאחר שהבחינו בתוך הבית שמישהו צופה בטלוויזיה ומחליף ערוצים, עדיין לא היה מענה. גם במכשיר הטלפון הנייד של הנאשם לא היה מענה. לפיכך, הוזמנה ניידת של כיבוי אש לפרוץ את הדלת. ברגע שהם התחילו לעבוד, פתח הנאשם את הדלת. כאשר הודיע לנאשם שהוא עצור השיב הנאשם מיד "מה אתם רוצים ממני אל תגיד לי שיש בעיה עם אחת המוניות שלי בתל אביב".

לשאלותיו הרבות של הסנגור אם לא הייתה התנהלות מוגזמת בעניין הניסיון לעצור את הנאשם, השיב כי מדובר היה במי שנמלט ממעצר לאחר שהתבקש להיבדק על ידי שוטר שראה אותו נוהג בפסילה, ועל כן ההתנהלות מתאימה וסבירה. שלומי לא שלל את טענת הסנגור כי נכנס לחדר בעת חקירתו של הנאשם על ידי צחי, אולם ציין כי איננו זוכר זאת.

ראיות ההגנה

8. הנאשם העיד כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, עסק בהפעלת מוניות. עובר למועד האירוע, היה אמור לפגוש נהג שלקח את הרכב שלו. במועד האירוע, הגיע במונית אקראית, עם גרושתו ואחותה, לאזור קניון איילון ברמת גן. הם ירדו מהמונית ובשלב זה הוא קיבל קריאה טלפונית מהנהג שהיה אמור להביא לו את רכבו, אשר מסר לו כי השאיר את הרכב בסמוך לרחוב בן גוריון 11. הוא הלך רגלית למקום ובשל השתלשלות העניינים שהייתה ביניהם קודם לכן, נכנס לחנות חשמל לתצפת.

הנאשם ציין כי לא ראה כל תובע במקום, לא זיהה תובע כזה ולא מכיר אותו. לדבריו, הוא ראה אותו פעם אחת בלבד, בתאריך 10.6.2011, באירוע קודם, כשהתובע ניסה לדרוש מעצר מאחורי סורג ובריה ובית המשפט לא קיבל את בקשתו והורה על מעצר בית.

הנאשם ציין כי לא היה לו כל מגע עם גוף כלשהו שהזדהה כשוטר וכי הוא לא ראה שוטר בסביבה. הוא ניגש לרכב לאחר שעשה סיבוב סביב הרכב על מנת לוודא שהוא לא ממולכד, נכנס לצד ימין של הרכב, בכיסא שליד כיסא הנהג, חיפש את הניירת ושוחח עם חברת איתורן. הוא שוחח גם עם גיסו, רונן גולן, וביקש ממנו לסייע לו לקחת את הרכב משום שאין לו רישיון למונית. רונן אמר לו כי הוא במרחק מהמקום. לדבריו, לאחר שיצא מהרכב חזר לחנות החשמל והמתין שם כ-12 דקות עד שתגיע מונית מהתחנה שלו, שנהג בה אדם בשם אבי.

הנאשם העיד כי היה בביתו בשעה 20:30-20:45 לערך. הוא התקלח, היה בחדר העבודה ולא שמע דבר. מיד לאחר מכן ציין כי ייתכן ששמע צלצול באינטרקום כאשר היה במקלחת, אולם כאשר יצא מהמקלחת ובדק אם מישהו ממתין בדלת, לא ראה אף אחד. הוא ניגש לשכן ממול שהוא בתפקידו חבלן, ושאל אם יודע מה רצו, והשכן אמר שהיו שני שוטרים. הוא התקשר למשטרת מודיעין ושאל אם מישהו פנה אליו והתשובה הייתה שלילית. לאחר מכן נכנס לישון והתעורר רק כאשר התקשר אליו החוקר.

הנאשם תיאר בהרחבה כיצד השוטרים התעללו בו נפשית במהלך חקירותיו, כיצד היו מתקשרים אליו בלילות ובבוקרים על מנת שיגיע לתחנה, ולא הניחו לו במשך תקופה הקרובה לשנה. כן ציין כי השוטר שלומי הכה ופצע אותו באירוע קודם, ואף באירוע הזה הוא הגיע אליו טעון ואמר לו "יאללה תפסתי אותך", קפץ עליו ברגע שהוא פתח את הדלת, הדביק אותו לצד הקיר ושם עליו אזיקים בידי וברגליו. את האזיקים ברגליו הידק כה חזק, עד שהוא לא יכול היה לזוז, והורה לו לרדת במדרגות בצורה זו.

הנאשם ציין כי בחקירתו החוקר שגב החל "לצחוק לו בפרצוף" ואמר לו "שב שב שב, חכה חכה מה אני אעשה לך". לפתע החלו להגיע שוטרים נוספים אשר התעללו בו נפשית ואמרו "אה תפסנו אותך עכשיו תשב במעצר היום". הנאשם אמר לחוקר שהוא מבקש עורך דין, ואולם החוקר אמר לו לשבת ובהמשך אף הושיב אותו בכוח בכיסא. הוא החל להשיב לשאלות ובשלב מסוים ביקש פעם נוספת את עורך דינו דורון לוי. לדבריו, החוקר השמיע לו כיצד הוא מתקשר למודיעין 144 אולם לא ייתכן כי הוא עשה זאת, משום שאם היה עושה זאת באופן אמיתי היה מקבל את מספר הטלפון של עורך דינו. כן ציין כי על אף שהחוקר אמר שהוא התקשר לסנגוריה הציבורית, גם זאת הוא לא עשה, וכי החזיקו אותו מעל שעה וחצי במקום ו"טרטרו אותו, צא כנס, צא, כנס, צא כנס".

הנאשם מסר כי לא חתם על הודעתו משום שלאחר שקרא אותה ראה כי כל תשובותיו לא כתובות בהודעה. הוא ביקש מהחוקר לתקן את הכתוב בהודעה והחוקר סירב ואמר לו לומר את דבריו בפני השופט. הוא ביקש מהחוקר לכתוב כי הוא מסרב לחתום משום שהוא איננו מוכן לתקן את הכתוב בהודעה, אולם גם את זאת סירב החוקר לכתוב.

בשלב זה, לדבריו, הרימו אותו, אזקו אותו, שלומי ושוטרת נוספת משכו אותו, זרקו אותו לניידת וכל הדרך למעצר "עשו חריקות עם הניידת", קפצו בכוונה באמצעות הרכב על "רמפות" בכביש, זרקו אותו מצד ימין לצד שמאל, וטלטלו אותו, בכוונה להתעלל בו נפשית. כאשר הגיעו למעצר הודיעו השוטרים בטלפון לעובדים במעצר "יש לנו עסק פה תחנכו אותו". בהמשך, התעללו בו לילה שלם במעצר, הכניסו אותו לחדר המתנה, השאירו אותו לילה שלם במעצר צחקו עליו וטרטרו אותו. בכל פעם שוטר כזה או אחר היה מגיע ואומר לו דבר מה, ואחד מהם אמר "אתה רוצה להתאבד".

בחקירה נגדית, השיב הנאשם לשאלת התובע אם הוא שוטר, כי הוא איננו שוטר, אולם לאחר שהציג לו התובע תעודת שוטר אישר כי עם תעודה כזו הוא יודע שהוא שוטר.

דין והכרעה

9. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי, עיינתי במוצגים שהוגשו לעיוני ושקלתי את טענות הצדדים,

עמוד 5

הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זאת, משום שמצאתי את עדותו של אלמוג מהימנה מאד ומצאתי ליתן לה משקל מלא, כי היא נתמכה בעדויות השוטרים הנוספים שהעידו בפניי, שאף עדויותיהם היו מהימנות בעיניי, והן תמכו וחיזקו זו את זו, ומשום שעדותו של הנאשם לא עוררה בי כל אמון, היא הייתה מופרכת, כבושה, מופרזת ורצופת סתירות, באופן זה שהיה בכך כדי לחזק את ראיות התביעה. כן נמנע הנאשם מלזמן עדים מהותיים רבים שהיה יכול ללא כל קושי לזמן, ואף בכך יש כדי לפעול לחובתו.

10. עדותו של אלמוג הייתה עקבית, מאוזנת, זהירה, ובלתי מתלהמת. התרשמתי באופן ברור כי אלמוג מעיד אך ורק על מה שהוא ראה וזוכר בוודאות, בין היתר משום שמסר ללא היסוס גם פרטים הפועלים לטובת הנאשם. ניכר היה מאופן עדותו כי כל שמנחה אותו בעדותו זה מסירת האמת ללא התחשבות בכל אינטרס אחר. מעדותו של אלמוג עולה כי הוא בעל זיכרון טוב באופן חריג, כאשר הוא זכר פרטים רבים אודות הנאשם. עם זאת, כאשר הוא לא היה בטוח בדבר מה, או לא זכר, כאמור, אמר שאינו זוכר, אף אם מדובר היה בפרט הפועל לטובת הנאשם.

כך למשל, אלמוג הודה כי אינו בטוח כי זכר במועד האירוע את פרטי תנאי השחרור של הנאשם (עמ' 9, שורות 14-15; עמ' 9, שורות 17-21 ושוורה 30); השיב בכנות לשאלת הסנגור כי אינו זוכר אם אמר לנאשם "משטרה" כאשר הציג לו את התעודה, עובדה מהותית שבמחלוקת (עמ' 14, שורות 1-2); אלמוג הדגיש כי הנאשם נהג ברכב רק מספר ס"מ (עמ' 5, שורות 22-23); אישר לסנגור כי הוא מופיע בתיקים רבים, עובדה שיכולה לפעול לטובת הנאשם (עמ' 6, שורות 22-27); הודה כי הנאשם לא נהג באופן פסול בדרך כלשהי כאשר נכנס לחנות (עמ' 9, שורות 3-4).

אלמוג ציין כי הוא בעל זיכרון צילומי, וביסס טענה זו כאשר תיאר בפרטי פרטים את הדיון שהתקיים בעניינו של הנאשם בפני כב' השופטת פרנקל. כך, הוא ציין כי הדיון היה "מאד מאד" ארוך; כי השופטת ביקשה ממנו במהלך הדיון לבוא לקראת הנאשם מבחינת התנאים; כי הם עשו הפסקה בדיון ויצאו ביחד; כי הוא שוחח עם ראש השלוחה; כי הוא זוכר את עיסוקו של הנאשם כנהג מונית, היכן התגורר ואת בת זוגו. אלמוג הדגיש כי הסנגור יכול לשאול אותו גם על תיקים אחרים והוא ימסור את הפרטים (עמ' 7, שורות 1-6).

אלמוג הוסיף כי הוא זוכר שתיקו של הנאשם הגיע מהפרקליטות וכי הוא אף זוכר את פרטי התיק שכן הוא למד את פרטיו לצורך הדיון בתיק המעצר (עמ' 7, שורות 11-13).

אלמוג אף זכר במועד העדות, למעלה משנתיים לאחר האירוע, פרטים רבים אודות תנאי שחרורו של הנאשם, כדלקמן: "התנאים שלו אני זכרתי אותם כי התנאים האלה את חלקם הגדול אני יכול לפרוט כרגע. התנאים שהיו לנאשם באותה תקופה היו באמת מעצר בית לילי, היו ימים ספציפיים, היום לא יכול להגיד לך מה התנאים הספציפיים אבל אני יכול להגיד לך שחלק מאותם תנאים היו יציאה למקום עבודתו בארפורט סיטי לטפל בענייני מונית. אני זוכר שחלק מאותו מעצר בית שהיה לנאשם היה חלקו בביתו, חלקו בבית של בת זוגתו שגם משמשת כמורת ספורט כמה שזכור לי" (עמ' 9, שורות 17-21). בהמשך מסר כי הוא זכר בוודאות כי אסור היה לנאשם לנהוג (עמ' 10, שורות 2-3).

כן ציין כי זכר שבשל האירוע עם הנאשם, נאלץ לשלם למוביל לו המתין 500 ₪ נוספים (עמ' 7, שורות 21-22). עוד ציין כי זכר את שמו של הנאשם במועד האירוע, אך לא את מספר תעודת הזהות שלו (עמ' 10, שורות 15-16).

עם זאת, ועל אף זכרונו החריג, כאשר לא זכר פרטים ציין זאת והקפיד להדגיש כאשר הוא אינו בטוח בדבר מה (עמ' 8, שורות 8-11; עמ' 9, שורה 30; עמ' 10, שורות 18-19; עמ' 12, שורות 4-5).

עדויות השוטרים הנוספים שהעידו מטעם התביעה, אשר היו אף הם מהימנים, מאוזנים ובלתי מתלהמים ונתמכו זה בזה, חיזקו את עדותו של אלמוג הן בהתנהגותו של הנאשם לאחר האירוע, לפיה לא ענה לצלצולים ולדפיקות בדלת של השוטרים אשר הגיעו למקום, ועל אף שלגרסתו לא היה בכלל מגע עם שוטר ליד החנות, ולא אירע כל אירוע חריג, אמר מיד כאשר נתפס "מה זה לגבי מה שהיה איתי במונית בת"א זה קשור לזה?". לו הייתה גרסתו גרסת אמת, לא היה מעלה על דעתו כי מעצרו נוגע למונית, שכן לפי גרסתו לא אירע כל דבר חריג בעת שהיה במקום.

בנוסף, כפי שיפורט להלן, גרסת הנאשם נסתרה והופרכה על ידי עדויות כל השוטרים, הן בנוגע להתנהגותו במהלך ועובר למעצרו, והן באשר להתנהגותם והתנהגותו לאחר מעצרו. אף בכך יש כדי לחזק את ראיות התביעה.

11. מנגד, ובניגוד למהימנות עדי התביעה, כפי שפורט לעיל, עדותו של הנאשם לא עוררה בי אמון כלל. גרסתו הייתה מופרכת, מוגזמת, מתלהמת, מגמתית, חלקים ניכרים בה היו כבושים, התגלו סתירות רבות בין עדותו לבין אמרות קודמות שלו, וכן התגלו סתירות במהלך עדותו. פערים וסתירות אלה היו בעניינים מהותיים ובהתאם לאינטרס. בנוסף, הנאשם לא זימן עדים מהותיים מאד שיכולים היו לסייע לו בהוכחת גרסתו, עדים הקרובים לו שלא היה לו כל קושי לזמנם, והיה בעדותם כדי לסייע לו, ואף בכך יש כדי לפעול לחובתו ולחזק את ראיות התביעה.

גרסתו של הנאשם למעשה סותרת מכל וכל את כל עדותם של כל עדי התביעה, כאשר לטענתו כל העדים אינם דוברים אמת, והוא היחיד שדובר אמת במשפט (עמ' 42, שורות 24-25). לדבריו, כלל לא ראה את אלמוג במועד האירוע ולא היה במגע איתו ועל כן, לטענתו, אלמוג הגיע לבית המשפט ובה אירוע שלם ומפורט מליבו. כאשר נשאל מדוע תובע יעשה דבר כזה, נתן הסבר מופרך ואף לא מובן, כי אלמוג היה טעון משום שבדיון הקודם שהתקיים בעניינו, כב' השופט שוהם שאל את אלמוג מדוע לא הביא את השוטר שהוא טוען שנפצע (עמ' 40, שורות 29-32). כאשר הוצג לו כי דבריו אינם תואמים את האמור בפרוטוקול אותו הדיון, ממנו עולה כי אלמוג דווקא ניסה לבוא לקראתו ולהקל עימו, באופן התואם את גרסתו של אלמוג, חזר הנאשם על תשובתו כי אלמוג התנגד במהלך הדיון והחלטת השופט הייתה בניגוד לדעתו (עמ' 41, שורות 1-5).

מעבר לטענותיו כי אלמוג בדה סיפור מפורט מליבו, טען הנאשם, כפי שיפורט להלן בהרחבה, כי השוטרים שחקרו אותו שיקרו שקרים קשים אף הם; כי יצחק שגב שכתב מזכר (ת/4), ממנו עולה כי הנאשם אמר לו כי הוא לוקח כדורי שינה אף הוא שקרי (עמ' 43, שורות 15-18); כי דברי השוטרים סהר ניניו וליהן כהן ביחס לדברים שטענו שאמר להם שקריים לחלוטין (עמ' 43, שורות 24-29); ואף כלפי בא כוחו הקודם היו לנאשם טענות קשות, שכן כאשר הוצג לו כי בא כוחו השיב באחד הדיונים כי היה מגע בינו לבין אלמוג במועד האירוע, וכי אלמוג אכן פנה אליו ורק לא הציג עצמו כשוטר, ציין כי הסנגור טעה ולא הכיר את התיק. לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם באופן שאיננו מעורר אמון, כי הסנגור מסר את הדברים לפרוטוקול מבלי שדיבר איתו או שאל אותו על כך (עמ' 42, שורה 5).

גרסתו של הנאשם הייתה בלתי אמינה ומופרכת החל מהודעתו במשטרה, ובהמשך בעדותו. לדברי הנאשם, הגיע במונית אקראית למקום. בשלב ראשון כלל לא ציין בהודעתו כי הגיע למקום על מנת לקבל מאדם אחר את המונית שבבעלותו. לאחר שציין כי הגיע במונית אקראית, והוטח בפניו כי תובע ראה אותו נכנס למונית לאחר שיצא מהחנות, השיב לראשונה כי אותה מונית היא בבעלותו. בהמשך הוצג לו כי גרסתו, לפיה הגיע במונית אקראית, ולאחר מכן נכנס למונית שבבעלותו, שבמקרה נמצאת במקום, אינה סבירה, ציין לראשונה כי במהלך הנסיעה במונית האקראית, התקשר אליו נהג שמשמט מלהחזיר לו את המונית שבבעלותו, ואמר לו שישאיר את המונית בסמוך לחנות. כאשר נשאל לפרטיו של אותו אדם, אשר לו מסר מונית שבבעלותו, השיב תשובה תמוהה כי אין לו את פרטיו של אותו אדם, כי הוא איננו מכיר אותו, כי מעולם אף לא נפגש עימו, וכי גם כאשר לקח אותו אדם את המונית לקח אותה מבלי להיפגש עם הנאשם (עמ' 40, שורות 8-9). כאשר נשאל הנאשם, ובצדק, כיצד מסר מונית לאדם שאיננו מכיר ושאת פרטיו אינו יודע, לא נתן כל

הסבר מניח את הדעת, אלא תשובה מתחמקת ובלתי משכנעת (עמ' 39, שורות 26-30).

בעדותו אמר הנאשם לראשונה, כי דיבר עם אותו אדם כבר יום קודם לכן, דבר שלא ציין כלל בהודעתו. יצוין כי אף במהלך עדותו התגלתה סתירה בעניין זה, כאשר בחקירה ראשית ציין כי הוא זה שניסה לתפוס את אותו אדם פעמים רבות (עמ' 32, שורות 24-30), ואילו בחקירתו הנגדית ציין כי אותו אדם פנה אליו טלפונית יום קודם (עמ' 39, שורות 18-19).

בעדותו מסר הנאשם פרטים רבים שלא מסר בהודעתו ואף כאלה שסותרים את האמור בהודעתו. הנאשם הסביר זאת בהסברים רבים, שונים ומשתנים במהלך עדותו, לפיהם נכתבו דברים שלא אמר, לא נכתבו דברים שאמר, לא ניתנה לו האפשרות לתקן, לא נתנו לו לדבר וכי החקירה הייתה תחת איומים, לפיכך, כך טען, סירב לחתום על ההודעה (עמ' 35 שורה 27 עד עמ' 36 שורה 7; עמ' 37, שורות 6-26; עמ' 38, שורות 16-20; עמ' 38 שורות 26-29; עמ' 39 שורות 16-9; עמ' 42, שורות 14-19 ושורות 26-31).

ואולם אף בנוגע לטענות אלה השתנו גרסאותיו. כך, בחקירתו הראשית תיאר הנאשם בהרחבה כיצד קרא את ההודעה, את כל השאלות ואת כל התשובות, לאחר שלמד מכב' השופטת פרנקל באירוע קודם עד כמה חשוב לקרוא מסמך לפני שחותמים עליו:

"מאירועים קודמים שהיו של אותו חוקר החתימו אותי על מסמך... הכל בגלל זכותה של כבוד השופטת פרנקל שאמרה לי בתיק אחר "אתה מודה, אתה מודה במה שאתה אומר, אתה כותבת וחתמת על זה", אמרתי לה כבוד השופטת אני לא יודע על מה חתמתי ואז נזכרת שהשופטת העירה לי ואמרתי לי, לפני שחותמים קוראים. אז זה מה שאני עשיתי, קראתי את ההודעה שלו, כל השאלות שעניתי לו, כל השאלות ששאל אותי ועניתי בתשובות הם לא כתובים שם. עיינתי במה שהוא כתב לי ואמרתי תתקן זה לא אני אמרתי, והוא אמר תגיד את זה לשופט" (עמ' 35, שורות 23-29).

בחקירה נגדית, לאחר שחזר שוב על כך שקרא את ההודעה (עמ' 37, שורה 11), שינה הנאשם את גרסתו, על מנת להשחיר את פני החוקר אף יותר, ואמר כי החוקר לא נתן לו לקרוא את ההודעה, כי הוא לקח לו את ההודעה לאחר שהנאשם החל לקרוא אותה, משום שלא רצה שהנאשם יקרא את ההודעה עד הסוף, וכי את ההודעה ראה לראשונה בדיונים שהתקיימו במשפט זה (עמ' 37, שורות 9-16).

לעניין זה יצוין, כי מעבר לכך שמצאתי ליתן אמון בדבריו של החוקר, ולא מצאתי את גרסת הנאשם מהימנה - עיון בהודעתו המפורטת של הנאשם, בה כתובות תשובותיו, אשר אין בהן כדי לחזק את ראיות התביעה או להוות הודאה בעובדות המיוחסות לו, ואשר לא סביר כלל כי החוקר יבדה דברים אלה אם לא נאמרו מפיו של הנאשם, מפריכה כשלעצמה את טענותיו הקשות של הנאשם כלפי החוקר.

כאמור, התגלו בין עדותו של הנאשם להודעתו סתירות רבות, ואף במהלך עדותו, ולמול דבריו בדיונים קודמים. כך למשל, בפרוטוקול מיום 10.7.2012, אמר הנאשם מפיו, כי ישב במושב של הנהג (עמ' 6, שורה 18), וזת בניגוד לגרסתו בבית המשפט, לפיה אמר שישב במושב שליד הנהג (עמ' 33, שורה 24).

דוגמא נוספת לאופן בו הנאשם שינה את גרסתו בהתאם לאינטרס, נוגעת לשעה בה הגיע לביתו, ולשעה בה היה אמור להיות במעצר בית על פי תנאי שחרורו. בעוד בעדותו טען הנאשם כי הגיע לביתו במועד האירוע בשעה 21:00, וכי הוא איננו זוכר אם היה עליו להיות במעצר בית מ-21:00 או מ-21:30 (עמ' 42, שורות 10-13), בהודעתו אמר כי היה בשעה 21:20 בבית (ת/3 שורות 79-80), ועל כן, על מנת לסייע לעצמו, ציין בביטחון, ובניגוד לדברי החוקר, כי היה

עליו להיות בבית בשעה 21:30 (ת/3 שורות 87-89).

הנאשם הוסיף והתפתל בגרסאותיו בעניין זה כאשר בעדותו טען כי לא קיבל לידי את פרוטוקול הדיון בו נקבעו תנאי שחרורו, על מנת לחזק את גרסתו כי לא ידע במדויק מה תנאי השחרור (עמ' 42, שורות 20-21), ואילו בהודעתו במשטרה אמר באופן ברור וחד משמעי, בתשובה לשאלה ספציפית בעניין זה, כי "ברור" שקיבל לידי את הפרוטוקול (ת/3, שורות 90-91). כאשר נשאל על סתירה זו בבית המשפט, השיב ללא היסוס כי מדובר בשקר (עמ' 42, שורות 22-23).

זאת ועוד, בהודעתו נשאל הנאשם אם היה במקום בשעה 20:15 לערך, ותשובתו הייתה "לא הסתכלתי על השעון. הייתי" (ת/3, שורות 11-12). בעדותו ציין כי לא היה במקום בשעה זו. כאשר נשאל מדוע לא ציין בהודעתו כי לא היה בשעה זו במקום, השיב, פעם נוספת, כפי שהשיב לגבי כל סתירה או תמיהה הקשורה להודעתו, כי החוקר סירב לתקן זאת (עמ' 38, שורות 26-29). ואולם, טענתו בעניין זה מעלה סימני שאלה ותמוהה, שכן בהודעתו לא אישר הנאשם כי היה במקום בשעה 20:15, אלא אמר כי לא הביט בשעון ועל כן לא יכול היה לומר באיזו שעה היה במקום. לפיכך לא היה מה לתקן או לבקש לתקן כפי שטען בעדותו.

בעדותו הכפיש הנאשם פעם אחר פעם, באופן מתלהם ומופרז, את כל השוטרים ואף את הממונים עליו במעצר, בהם נתקל בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום. טענותיו אלה היו כבושות, לא נמסרו כלל בהודעתו, ואף לא הוטחו בפני השוטרים נגדם טען את הטענות במהלך חקירתם.

כך, בחקירתו הראשית תיאר הנאשם בהרחבה כיצד השוטרים התעללו בו נפשית במהלך חקירותיו, כיצד היו מתקשרים אליו בלילות ובבוקרים בכדי שיגיע לתחנה ולא הניחו לו במשך תקופה הקרובה לשנה. כן ציין כי השוטר שלומי הכה ופצע אותו באירוע הקודם, ואף באירוע הזה הוא הגיע אליו טעון ואמר לו "יאללה תפסתי אותך", קפץ עליו ברגע שהוא פתח את הדלת, הדביק אותו לצד הקיר ושם עליו אזיקים בידיו וברגליו. את האזיקים ברגליו הידק כה חזק שהוא לא יכול היה לזוז והורה לו לרדת במדרגות בצורה זו.

הנאשם ציין כי בחקירתו החוקר שגב החל "לצחוק לו בפרצוף" ואמר לו "שב שב שב, חכה חכה מה אני אעשה לך". לפתע החלו להגיע שוטרים נוספים אשר התעללו בו נפשית ואמרו "אה תפסנו אותך עכשיו תשב במעצר היום". כי החזיקו אותו מעל שעה וחצי במקום ו"טרטרו אותו, צא כנס, צא, כנס, צא כנס".

לאחר חקירתו, השוטרים הרימו אותו, אזקו אותו, שלומי ושוטרת נוספת משכו אותו, זרקו אותו לניידת וכל הדרך למעצר "עשו חריקות עם הניידת", קפצו בכוונה באמצעות הרכב על "רמפות" בכביש, זרקו אותו מצד ימין לצד שמאל, וטלטלו אותו, בכוונה להתעלל בו נפשית. כאשר הגיעו למעצר הודיעו השוטרים בטלפון לעובדים במעצר "יש לנו עסק פה תחנכו אותו". בהמשך, התעללו בו לילה שלם במעצר, הכניסו אותו לחדר המתנה, השאירו אותו לילה שלם במעצר צחקו עליו וטרטרו אותו. בכל פעם ששוטר כזה או אחר היה מגיע ואומר לו דבר מה, ואחד מהם אמר "אתה רוצה להתאבד".

בחקירתו הנגדית הוסיף תיאורים חדשים ונוספים, באומרו לגבי השוטרת לירן, לאחר שציין כי דבריה שקריים כי "השוטרת התעללה בי מילולית, נהגה ברכב דפקה לי את הראש מקצה לקצה, אמרתי את זה גם במעצר ברמלה, השוטרת הזאת שואלת אותי, יש לך בית יפה אתה רוצה להשכיר לי אותו?" (עמ' 43, שורות 29-31).

עוד ציין הנאשם בחקירתו הנגדית כי השוטר אליהו הכה אותו וכי תחנת המשטרה מגבה אותו על האלימות שלו כלפיו (עמ' 44, שורות 1-2).

כאשר נשאל הנאשם מדוע לא הגיש תלונה על התנהגותם האיומה של כל השוטרים כלפיו, השיב כי לא נתנו לו להגיע לתחנה, ואף לאחר שהגיע לתחנה לא נתנו לו להגיש תלונות ואמרו לו כי יאמר את הדברים בבית המשפט או באמצעות עורך דינו (עמ' 44, שורות 12-14).

למותר לציין, כי לא טען כי הוגשה על ידי בא כוחו תלונה למח"ש.

בנוסף, על מרבית טענותיו של הנאשם, שכאמור התפתחו בהרחבה במהלך חקירתו, לא נשאלו השוטרים שאלות ולא הוטחו בהם טענותיו (סהר ניניו לא נשאל על כך דבר בחקירתו הנגדית; לירון כהן לא נשאלה על כך דבר, על אף שנטען על ידי הנאשם גם טענות קשות באופן אישי נגדה; צחי נשאל על הדברים שכתב מפי הנאשם בהודעתו וכן על טענת הנאשם כי שוטרים שנכנסו לחקירה הקניטו אותו, יחד עם זאת, טענותיו הרבות הקשות והנוספות נגד צחי, לא הוטחו בפניו בחקירתו נגדית; אף בפני שלומי לא הוטחו הטענות הקשות והרבות של הנאשם אודות האלימות והברוטאליות בה נהג כלפיו במהלך מעצרו).

12. זאת ועוד, הנאשם לא זימן לעדות עדים רבים, מהותיים וחיוניים להגנתו שיכול היה ללא קושי לזמן.

כך, הוא לא זימן לעדות את גרושתו ואת אחותה, אשר לטענתו נסעו עימו במונית האקראית למקום, ואשר יכולות היו להעיד על האופן בו הגיע למקום, עובדה שהינה רלוונטית מאד. כאשר נשאל מדוע לא זימן את גרושתו, לא נתן לכך הסבר מניח את הדעת. בתחילה הסביר כי לא זימן לעדות את גרושתו משום שלא נאמר לו לזמן אותה, ובהמשך, אמר כי רצה לומר לה להגיע למשטרה להיחקר, אולם החוקר סירב לכל צעד שאמר בחקירה (עמ' 37, שורות 29-32).

כן נמנע הנאשם מלזמן את גיסו רונן, שאף הוא היה חיוני מאד להגנתו, משום שלדברי הנאשם התקשר אליו מהמונית במועד האירוע וביקש ממנו לסייע לו לקחת את הרכב מהמקום, ואולם רונן אמר לו כי הוא במרחק מהמקום.

אף את אבי, שהיה זה שלטענת הנאשם הסייעו מהמקום לבקשתו, לא זימן הנאשם.

העובדה שהנאשם לא זימן אף לא אחד מהעדים המהותיים שיכול היה לזמן, פועלת לחובתו ומלמדת אף היא על כך שלא ניתן ליתן אמון בדבריו.

13. נוכח כל האמור לעיל, מצאתי לקבל את גרסת התביעה העובדתית לאופן התרחשות האירוע.

טענות הנאשם

14. כפי שיפורט להלן, מאחר שמצאתי לקבל את גרסת התביעה העובדתית לאופן התרחשות האירוע, אינני מוצאת לקבל את טענותיו המשפטיות של הסנגור. יודגש, כי חלק מטענותיו של הסנגור, כלל אינן מתיישבות עם טענותיו של הנאשם עצמו.

חוקיות עיכוב הנאשם

15. לטענת הסנגור בסיכומיו, עיכובו של הנאשם על ידי אלמוג לא היה חוקי, שכן לאלמוג לא היה חשד סביר כי הנאשם ביצע עבירה או עומד לבצע עבירה בטרם עיכב אותו.

לא מצאתי לקבל טענה זו.

16. על פי התשתית העובדתית שהוכחה בפניי, זכר אלמוג בוודאות כי הנאשם מצוי בתנאים מגבילים הכוללים שעות מסוימות בהם היה אמור לשהות במעצר בית, וזכר בוודאות כי נאסר עליו לנהוג ברכב. הוא לא זכר, עם זאת, את השעות המדויקות בהן היה אמור הנאשם להיות במעצר בית.

על פי עדותו, אלמוג עיכב את הנאשם רק לאחר שראה אותו נוהג מספר ס"מ ברכב, דבר שאלמוג זכר וידע כי נאסר על הנאשם לעשות במסגרת תנאי שחרורו (עמ' 13, שורות 12-18), ועל כן, בוודאי שהיה לו יסוד סביר לחשד כי הנאשם ביצע עבירה של הפרת הוראה חוקית, והוא היה רשאי לעכב את הנאשם לפי סעיף 67 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

אין צורך להידרש לטענות הסנגור אם קיים קושי בכך שאלמוג התכוון לעכב את הנאשם עוד לפני שנהג ברכב, על מנת לברר אם הוא אמור להיות במעצר בית באותה עת, משעה שהעיכוב נעשה לאחר שהנאשם נהג ברכב ולא אלמוג היה חשד סביר מוצק לכך שהנאשם מבצע עבירה באותה עת.

מילוי חובת הזיהוי

17. לטענת הסנגור, אלמוג לא מילא אחר חובת הזיהוי המוטלת עליו, שכן אף אם הציג תעודת שוטר, לא הזדהה כשוטר, על כן הנאשם לא יכול היה לדעת כי מדובר בשוטר ולא ניתן להרשעו בעבירות נגד שוטר המיוחסות לו. כן טען כי בשל כך מדובר בעיכוב שאיננו חוקי. אף את טענתו זו לא מצאתי לקבל.

18. סעיף 24 לחוק המעצרים קובע כדלקמן:

(א) העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, וידיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר; שוטר יזהה את עצמו גם בהתאם להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת המשטרה), ועובד ציבור יזהה את עצמו גם על ידי הצגת תעודה המעידה על סמכויותיו. היה המעצר על פי צו שופט, ימסור מבצע המעצר לעצור עותק מהצו.

סעיף 72(א) לחוק המעצרים קובע כי סעיף זה יחול גם על מבצע עיכוב.

סעיף 5א (ב) פקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971, קובע כדלקמן:

(ב) שוטר שאינו לבוש מדים והוא משתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יזהה את עצמו בפני אותו אדם בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר, וכן בהצגת תעודת המינוי שלו.

19. עם זאת, כפי שציין כב' השופט קדמי בספרו: "הלכה למעשה, ניתנת לדרישת ההזדהות "משמעות תכליתית" ובתי המשפט מסתפקים בכך שמוכחת מודעותו של החשוד לזהותו של העוצר כ"שוטר" כאשר זו מוכחת, בכל אמצעי הוכחה כשיר, לרבות כמסקנה המתחייבת מן הנסיבות" (ספרו של קדמי, סדר הדין בפלילים, חלק ראשון, כ' א', עמ' 75).

עוד ראו לעניין דיות הזיהוי בהצגת תעודת מינוי, הכוללת את כל הפרטים הנדרשים, את האמור בת"פ 1611/03 (אילת) **מדינת ישראל נ' צרף אמיר** (13.6.2006), אליו הפנה כב' השופט קדמי בספרו בעמ' 76:

"סעיף 72 (א) לחוק זה מורה כי על עיכוב יחול סעיף 24 לחוק [שעניינו נוהל מעצרים] בשינויים המחוייבים.

בסעיף 24 (א) לחוק נקבע כי על השוטר להזדהות בפני החשוד בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר, להבהיר את דבר המעצר ואת סיבתו.

כאשר השוטר העוצר [או המעכב, בהתאמה] איננו במדים, עליו להזדהות אף כנדרש בסעיף 5 א' לפקודת המשטרה (נוסח חדש) התשל"א - 1971, דהיינו, על השוטר אף להציג את תעודת המינוי שלו".

20. על פי גרסתו של אלמוג אותה קיבלתי, הנאשם הכיר אותו היטב, שכן היה נוכח בדיון ארוך בו ייצג אלמוג את המדינה, ואף במועד האירוע הנאשם זיהה אותו בוודאות, משום שהוא ראה את הנאשם מביט בו כשנכנס לחנות והוא יצא לאחר מספר שניות עד חצי דקה, דבר שאיננו מתיישב עם הזמן שנדרש להיכנס לחנות ככלל.

לדבריו, במועד האירוע, הציג בפני הנאשם תעודת שוטר, למול פניו של הנאשם ובצמוד אליהם, כאשר הנאשם יושב ברכב והוא עומד מחוץ לדלת, ובעת שהדלת פתוחה, והוא רואה היטב את התעודה.

ואלה דבריו לעניין זה:

"אמרתי בפתח דבריי שהוא נכנס מהחלק האחורי לרכב, התיישב והגעתי אליו מהחלק הקדמי. הנאשם הגיע מהחלק האחורי של הרכב הכוונה מכון תא המטען לדלת הנהג. הגעתי אליו מהחלק הקדמי של הרכב, הוריתי לו לעצור והגעתי אליו לדלת הנהג הצגתי לו את התעודה והזדהיתי בתור איש של משטרה. היה אור בתוך הרכב כי הרכב היה פתוח ויש תאורה במקום" (עמ' 12, שורות 27-30).

וכן:

"ש. למעשה לא היה לך סממן שיכול ללמד שאתה שוטר

ת. כמו שאמרתי התעודה שהצגתי בפניו בהזדמנות הראשונה שהיה פנים מול פנים מול הנאשם שהוא ישוב ברכב ואני עומד ליד דלת הנהג. דבר שני הנאשם בוודאות זיהה אותי" (עמ' 8, שורות 12-14).

ועוד:

"כבר אמרנו אחרי שפתחתי את הדלת הצגתי לו תעודת שוטר, הוא ראה את התעודה" (עמ' 18, שורות 17-18).

וכן לעניין ההיכרות של הנאשם אותו:

"אני מכיר את הנאשם בוודאות. הנאשם מכיר אותי. קיימתי עם הנאשם דיון ארוך אצל השופטת פרנקל שבמהלך אותו דיון הנאשם אף מחליף איתי שיחות בדיבור ביחד עם סנגור שלו באולם וגם מבקש את העזרה שבבוא לקראתו ונעזור לו. לא דובר באדם זר" (עמ' 14, שורות 5-7).

לעניין זה יצוין כי הנאשם אישר בחקירתו הראשית כי הוא מכיר את אלמוג וכי הוא זוכר אותו מהדין שהתקיים בעניינו ביוני (עמ' 33, שורות 17-19).

זאת ועוד, הנאשם מסר בעדותו כי אין לו כל בעיה בראייתו, וכאשר הציג לו התובע בדיון את תעודת השוטר שלו, ציין מיד כי הוא יודע מכך שהוא שוטר:

"ש. אני בעיניך שוטר?"

ת. לא. אתה אזרח לכל דבר.

ש. אם אציג לך תעודה שלי אני שוטר? (מציג לך תעודה)

ת. כן, עם תעודה כזו, כן.

אבל בעצם לא ראיתי מה כתוב

ש. אין לך בעיות בראיה אתה ללא משקפיים

ת. אין לי בעיות בראיה" (עמ' 36, שורות 10-16).

כן יודגש לעניין זה, כי קיים קושי רב לקבל את טענת הסנגור בעניין זה, כאשר היא אינה נתמכת כלל בעדותו של הנאשם, אשר הרחיב במידה רבה את יריעת המחלוקת והכחיש באופן גורף כל מגע עם אלמוג. כאמור, הנאשם לא העיד כי לא ידע שאלמוג הוא שוטר, כי לא ראה את התעודה או כי הוא ראה תעודה אחרת, או כי בשל כך סבר שהוא זכאי להתנגד לבקשתו של אלמוג, שכן גרסתו היא כי הוא כלל לא היה במגע עם אלמוג. בנסיבות אלה, כאשר יריעת המחלוקת היא כה רחבה, ואינני נותנת כל אמון בדברי הנאשם, יש בכך כדי לחזק את ראיות התביעה ואת טענותיו של אלמוג בעניין זיהויו של הנאשם אותו כשוטר.

הגנה מן הצדק

21. עוד טוען הנאשם, כי עומדת לו הגנה מן הצדק, משום שתיק זה נחקר במשטרת מודיעין, בה נחקר הנאשם בתיק אחר על ידי אותם חוקרים, למרות שהאירוע אירע ברמת גן, דבר שהביא לזיהום חקירתו, וכי התנהלות השוטרים והחוקרים, ביחד עם מחדלי החקירה הקיימים בתיק, פגעו פגיעה אנושה בזכויותיו של הנאשם.

התנהלות החוקרים אליה הפנה הסנגור, הינה כדלקמן: העובדה כי על אף שלא יוחסו לנאשם עבירות חמורות, נשלחו לביתו לצורך מעצרו בשעות לילה מספר שוטרים, ואף הוזמנה נידת כיבוי אש, כל זאת לאחר שהחוקר שוחח עם הנאשם בטלפון וזה ביקש לבוא למחרת משום שהוא חולה; השוטר שלומי, אשר תקף את הנאשם באירוע קודם, ביצע את מעצרו של הנאשם בצורה ברוטאלית ואלימה אשר נועדה לשבור את רוחו; חקירתו של הנאשם נערכה בשעת לילה מאוחרת כאשר הוא אינו חש בטוב, ומנגד לא נבדקה גרסתו ולא נערך עימות משום שלא מבצעים עימות בשעות הלילה לדברי החוקר; החוקר סרב לבצע תיקונים בהודעתו של הנאשם ולא רשם את תשובותיו; לנאשם לא ניתנה זכות ההיוועצות עם עורך דין.

22. סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע כי בית המשפט מוסמך לבטל כתב אישום אם מצא כי "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ'**, פ"ד נט (6) 776 (להלן: "**עניין בורוביץ'**"), נקבע כי רק במקרים חריגים יבוטל כתב האישום בשל הגנה זו:

"לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה או רשות מעורבת אחרת יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (זוה כמדומה המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך-כלל יידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר."

23. במקרה דנן, לא מצאתי פגם בהתנהגות החוקרים והשוטרים, ובוודאי שלא כזה שיש בו כדי להביא למסקנה כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

24. את מרבית טענותיו של הנאשם לעניין טענה זו לא מצאתי לקבל עובדתית, שכן לא מצאתי ליתן כלל אמון בדבריו, אשר נסתרים על ידי החוקרים, אשר עדותם הייתה מהימנה בעיניי. כך, כפי שפורט בהרחבה לעיל, לא מצאתי לקבל את טענותיו כי השוטר שלומי ביצע את מעצרו של הנאשם בצורה ברוטאלית ואלימה אשר נועדה לשבור את רוחו. כן לא מצאתי לקבל את טענותיו בדבר אופן גביית הודעתו.

לעניין בקשת הנאשם להיוועץ בעורך דין, החוקר צחי שגב העיד, והדבר אף עולה מהודעת הנאשם (ת/3, שורות 7-1), כי הוא עשה מאמצים שונים אותם פירט, לאתר את מספר הטלפון של עורך דינו של הנאשם, להתקשר אל עורך דין, לאחר שלא היה מענה בטלפון של עורך הדין אף התקשר לסנגוריה הציבורית, ולאחר שגם שם לא היה מענה, השאיר הודעה. לא מצאתי כל טעם שלא לקבל את דבריו, אשר כאמור נכתבו גם בהודעת הנאשם.

25. אשר לכך שהתיק נחקר על ידי משטרת מודיעין, על אף שהעבירה נעברה ברמת גן, אלמוג הסביר בעדותו כי כך נעשה משום שהנאשם מתגורר במודיעין, כתובת מעצר הבית שלו במודיעין, ומשם היה אמור לצאת עם תנאים מגבילים, ואף התיק המקורי שבגיניו ניתנו התנאים שייך ליחידת מודיעין (עמ' 16, שורות 9-11). הסבר זה מתקבל על הדעת, ומכל מקום לא הוצגה כל תשתית לכך שעובדה זו הביאה לזיהום החקירה ולפגיעה בזכויותיו של הנאשם, לא כל שכן פגיעה אנושה.

26. אשר לכך שנשלחו מספר שוטרים וצוות כיבוי אש והנאשם נחקר בשעות הלילה, בנוגע למי שיוחסו לו עבירות שאינן מן החמורות ביותר, צחי הסביר זאת בכך שמדובר באירוע בו תקף הנאשם תובע, לאחר שנהג בפסילה, ובמי שהיו עימו אירועים בעייתיים בעבר (עדותו של שגב בעמ' 27, שורות 7-5, וכן ראו את דו"ח הפעולה ת/7 בעמ' 1). אף שלומי ציין כי מדובר באירוע חמור בו אדם נמלט ממעצר לאחר ששוטר רואה אותו נוהג בזמן פסילה (עמ' 30, שורות 26-19). בנוסף, כפי שעולה מהראיות, לאחר מעשים חמורים

אלה, ולמרות מאמצים רבים לקבל מענה מהנאשם בביתו, כאשר הוא היה אמור להיות במעצר בית בשעות אלה, לא היה מענה.

בנסיבות אלה, אף אם היה מדובר בפעילות למעלה מן הצורך, בוודאי שלא ניתן לומר כי מדובר בהתנהגות שגורמת לתחושה כי הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

זוטי דברים

27. לטענת הנאשם, עבירת הפרת ההוראה החוקית המיוחסת לנאשם עניינה אך בכך שהגיע לביתו 20 דקות לאחר המועד בו היה אמור להיות בביתו. בנסיבות אלה, ונוכח העובדה כי העיכוב שעוכב הנאשם היה בלתי חוקי, לטענתו יש לזכות את הנאשם מעבירה זו בשל הסייג של זוטי דברים.

28. סעיף 34^ז לחוק העונשין קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

29. נקודת המוצא העקרונית היא, כי משקבע המחוקק שהתנהגות מסוימת מהווה עבירה פלילית קמה, מניה וביה, חזקה שמעשה שהתקיימו בו יסודות העבירה, מקפל בחובו סכנה לערך החברתי המוגן בעבירה. הכלל הוא, כי קיים אינטרס ציבורי להעמיד לדין את מי שהתקיימו בו יסודות העבירה, ואילו החריג הוא במקרים, שבהם, חרף העובדה שהתקיימו כל יסודות העבירה, מחייב האינטרס הציבורי שלא להטיל אחריות פלילית וזאת משום שבנסיבות העניין, לא היה במעשה משום סכנה, ולו מזערית, לערך החברתי המוגן בעבירה.

30. מרכז הכובד בהחלטת סייג זוטי הדברים הוא אפוא הערך החברתי המוגן באיסור על מעשה העבירה. עוד נקבע, כי החלטת הסייג צריכה להיעשות בזהירות מרובה גם בעבירות הקלות, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא עבירות אלה (ש.ז. פלר, **יסודות בדיני עונשין**, (תשמ"ז, כרך ב') בעמ' 618; ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' חיים עזיזיאן** פ"ד נג(5) 747; ע"פ 1720/95 **מדינת ישראל נ' מנשה יוסף** תק-מח 96(3) 3957 בפסקה 8; ע"פ (ת"א) 2125/94 **יובל בן ארי נ' מדינת ישראל** תק-מח 97(1) 2446 בפסקה 6).

ראו לענין זה את שנקבע בע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, פ"ד ס (2) 120, בעמ' 148:

"הנה כי כן, אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג. יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלטתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ'קלות' מאחרות".

31. ומן הכלל אל הפרט. ראשית, עניינה של עבירת הפרת ההוראה החוקית המיוחסת לנאשם, איננה בכך

שהגיע באיחור של 20 דקות לביתו, אלא, כפי שעולה מכתב האישום, בכך שהוא נהג ברכב בעת שהיה פסול מלנהוג על פי הוראת בית משפט, ובניגוד לתנאי השחרור שהוטלו עליו, לפיהם נאסר עליו לנהוג ברכב ואף לשבת בכיסא הנהג ברכב.

32. בוודאי שלא ניתן לקבל טענה כי בנהיגתו של הנאשם בזמן פסילה, ובניגוד לתנאי שחרור שהוטלו עליו במסגרתם נאסר עליו אף לשבת בכסא הנהג, אין משום סכנה לערך החברתי המוגן בעבירה וכי לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך עד כדי זיכוי הנאשם על פי הסייג של זוטי דברים.

מדובר במעשה חמור ומסוכן לציבור, המלמד על העדר כל מורא של הנאשם מפני החוק, וזאת אף מבלי להתייחס לכך שכאשר נתפס הנאשם מבצע עבירה חמורה זו, תקף שוטר ונמלט מהמקום.

33. לפיכך, טענת הנאשם בעניין זה נדחית.

סוף דבר

34. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.
- ב. תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.
- ג. הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
- ד. נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב תשע"ד, 26/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 14.5.14 בשעה 09:00.

עמוד 16

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

**ניתנה והודעה היום כ"ד אדר ב
תשע"ד, 26/03/2014 במעמד
הנוכחים.
שרון קיסר, שופטת**

קלדנית: איילת סוסן

הוקלד על ידי איילת סוסן